

som ved Loven ifjor var indrømmet Kjøbstad-
borgerne. Jeg for mit Vedkommende maa tilstaa,
at jeg ikke i noget Dieblik har været i Tvivl om,
at den Rigsdag, som havde vedtaget den omtalte
Bestemmelse i Loven om Kjøbstadernes Brand-
væsen, ligeledes maatte vedtage en lignende Be-
stemmelse for Kjøbenhavn og Landets Vedkom-
mende. At vedtage det for Kjøbstadernes Ved-
kommende og ikke gaa ind paa det for Kjøbenhavn
eller Landets Vedkommende, er en strigende In-
konsekvens, som jeg unuilig kunde tænke mig, at
den ærede Rigsdag vilde lade falde sig til Last.
Jeg vil gaa endnu videre, jeg vil sige, at der-
som det har sin Betydning, at der gives Sikker-
hed for Erstatning af denne Skade for Kjøb-
stadernes og Kjøbenhavns Vedkommende, har
Sagen endog større Interesse for Landets Ved-
kommende. Naar galt skulde være, kunde navn-
lig Kjøbenhavn vist nok bedre undvære en saadan
Sikkerhed end Landet. Det er blevet sagt, at
der ikke skulde være nogen stor praktisk Trang
i denne Retning. Ja, hvad man vil kalde stor
praktisk Trang, ser jo altid Noget, der kan om-
tvistes. Ligesom den ærede Ordfører imidlertid
har nævnt et Tilfælde, hvor en Mand sølte sig
i høi Grad skuffet og ikke kunde indse Retfærdig-
heden af, at han skulde bære en Skade, der var
tilspøjet i Følge Foranstaltninger, der vare fore-
tagne af Hensyn til Almenvellet, har ogsaa jeg
som Justitsminister flere Gange været i et lignende
Tilfælde. Jeg skal ikke tale om, at der har været
et Tilfælde, og det var netop i Sjælland, hvor en
Mand sølte sig i den Grad krænketh og forurettet,
at han drev Sagen til det Yderste og anlagde en
Proces, som han nødvendig maatte tabe, og
som han derfor ogsaa tabte. Men jeg skal be-
mærke, at det er ikke længe siden, at der blev
forelagt et Andragende for mig fra en lille Mand,
fra en Husmand fra Møen, som bittert klager
over, at han skal bære en Skade, der er vurderet
til 37 Rd., og jeg maa tilstaa, at efter mine
Begreber om Retfærdighed er det i høieste Grad
uretfærdigt, naar Kommunen foretager Foranstalt-
ninger i Kommunens Interesse for at faae en
Udebrand slukket, som maatte kunde blive ødelæg-
gende for den hele Kommune, og det gaar ud
over den lille Husmands Løb, idet hans Sød
fuldstændig nedtrampes, at han saa skal bære
denne Skade, der for ham maatte er ødelæggende,
medens den for den hele Kommune Intet vilde
have at betyde. Efter mine Begreber er dette i
høi Grad uretfærdigt, og naar det ærede Mindretal
motiverer sin Udtalelse ved at henvise til, at
den Erstatning, som Kommunen efter Lovforslaget
kan komme til at yde, ofte kan komme til at staa
i et omvendt Forhold til det Bidrag, som af den
Paagjældende ydes til Kommunen, saa har denne
Udtalelse i høi Grad forbausset mig. Ja, ganske
vist kan det være Tilfældet, at det maatte kun er
en lille Mand, der kommer til at bære Skaden,

en Mand, som kun yder et ringe Bidrag til
Kommunen. Men efter mine Retfærdighedsbegre-
ber vilde det være i høi Grad at laste, naar Kom-
munen netop i et saadant Tilfælde vilde unddrage
sig for at give Erstatning for den Skade, som i
et saadant Tilfælde var indtraadt. Man har i
Virkeligheden ikke anført Andet til Forsvar for
Mindretallets Indstilling, end at Mindretallet søl-
ler sig overbevist om, at man enten ved de be-
staaende Forsikringselskaber eller ved Oprettelsen
af nye maa kunne sikre sig imod den i Lovfor-
slaget omtalte Skade. Ja, det kan være meget
tilfredsstillende for dem, der have denne Overbe-
visning, men de Paagjældende, der lide Staden
og ikke kunne faae Erstatning, ere i Sandhed kun
daarligt hjulne ved, at Mindretallet har den
Overbevisning, at de nok vilde faae Erstatning
andetsteds. Sammenhængen er den, at maaste er
der i den nyeste Tid dannet et eller andet lille
ubekjendt Assuranceelskab, som erstatter saadan
Skade, men jeg tør paastaa, at de almindelige og
store Assuranceelskaber ikke forsikre mod en sa-
dan Skade, og saa er det næsten at vise Haan
mod de Paagjældende at sige: I kunne nok for-
sikre Ederes Skade, og derfor behøve I ingen Er-
statning. Den Anvisning har grumme lidt at
betyde for de Paagjældende, der komme til at lide
under Skaden. Efter min Mening er dette Lov-
forslag ligefrem en Følge af det Princip, som den
ærede Rigsdag i forrige Samling er gaaet ind
paa, og efter min Mening vil det fremdeles være
fuldstændig uretfærdigt, at en enkelt Mand, og da
netop den, der yder Mindst til Kommunen, at den
fattige Mand skal bære en Skade, der for ham
maatte er af stor Betydning, fordi der i en Del
Kommuners Interesse er foretaget Slutningsforan-
staltninger for at forhindre en Udebrand i at ud-
brede sig videre. Efter min Mening vilde dette
være meget haardt og uretfærdigt. Jeg skal imid-
lertid efter denne Udtalelse ganske overlade til det
ærede Folkething, hvorvidt det i denne Sag vil
følge Udvalgets Flertal eller Mindretal. Jeg
har gjort Mit ved i Følge den Lov, som den
ærede Rigsdag vedtog ifjor, at fremkomme med dette
Lovforslag. Jeg har gjort Mit oversfor de Krav paa
Erstatning, der maatte fremkomme, og hvis da det
ærede Folkething skulde tilbagevise dette Forslag,
saa veed jeg, naar der kommer slige Andragender
ind til mig om Erstatning med Betslagelse over
den Uret, der tilspøies de Paagjældende derved,
at de maa lide for hele Kommunen, hvad jeg har
at svare paa saadanne Andragender. Ligesom jeg
har svaret den Mand, jeg hentydede til, at han
maatte vente, til det Lovforslags Skæbne var af-
gjort, der var forelagt Rigsdagen, vil jeg da for
Fremtiden have at svare: Jeg kan ikke hjælpe
Eder; jeg har gjort Mit, men Folkethinget har
negtet mit Lovforslag Fremme. — Hvad de
Ændringsforslag angaar, der ere stillede af Flertal-
tallet, kan jeg selvsjælgelig Intet have imod den